

NỀN VĂN MINH NHÂN BẢN **(Sau hai chủ nghĩa tư bản và cộng sản)**

Thực tế cho thấy: Tự do dân chủ **cộng sản** thực chất là độc tài Đảng trị, phục vụ cho Đảng và giới thống trị.

Tự do dân chủ **tư bản**, thực chất là nô lệ hóa con người một cách tinh vi, nếu không muốn nói là **siêu cộng sản**, phục vụ cho giới tư bản tài phiệt.

Cả hai chế độ đều xem con người như là công cụ, phương tiện để thực hiện tham vọng cho phe nhóm thống trị.

Từ lâu xã hội **tư bản bỏ quên con người** để chạy theo lợi vì vậy mà đọa lạc vào hướng đi ích kỷ của **cá nhân chủ nghĩa**.

Để sửa chữa hướng đi tội lỗi ấy, xã hội cộng sản lại đặt con người vào một tập thể nhân loại trừu tượng, nên trong cả hai mẫu xã hội tư bản cũng như cộng sản con người đều bơi trong **cô đơn**.

Con người đơn độc chắc chắn không làm được gì. Nhưng nếu đặt nó trong một tập thể nhân loại trừu tượng với những liên hệ lỏng lẻo, nó cũng sẽ cô đơn không kém chi khi nó đứng trên thế đơn độc chênh vênh.

Vì cô đơn cho nên con người đánh rơi **tình thương** (tính chất hồn nhiên trong sáng của tình thương) bao giờ không hay.

Mà con người đã đánh rơi tình thương thì chẳng khác gì chính nó đã tự khai tử. Hay nói khác đi, con người thôi làm người để trở thành con quái vật, vì lẽ tình thương chính là sinh mạng của con người.

Văn minh duy lý Tây phương (tư bản và cộng sản) đã giết chết con người (làm băng hoại tính người và tình người) và gieo tai họa cho xã hội (nhân loại).

Sở dĩ tình thương bị đánh rơi và đạo đức bị xé rách là chỉ vì con người đã bị lôi kéo ra khỏi quỹ đạo gia đình của nó. Trong lòng quỹ đạo của nó là gia đình, con người đáng lý phải trưởng thành trọn vẹn và trở lại bồi đắp cho tổ chức cơ bản ấy thêm kiên cố để rồi từ đó mở rộng hoạt động ra quốc gia xã hội trong môi trường dân tộc mà hoàn thành con người liên tục trong ba đời quá khứ, hiện tại, vị lai thì đảng này với chế độ tư bản cũng như Cộng sản, con người bị búng ra khỏi môi trường trường dưỡng tự nhiên của nó để đem ném vào những môi trường xa lạ thù nghịch. Trách nào nó không **phóng thể** (Tuyên Ngôn Con Người – Tủ sách nhân bản xã hội – Sài Gòn, 1969, Trang 41).

Cho nên muốn hóa giải những vấn nạn trầm trọng của con người hiện nay – bế tắc tư tưởng, khủng hoảng tâm thức, mâu thuẫn khốc liệt của thời đại về chính trị, kinh tế, ý thức hệ, tôn giáo – thì phải **tái thiết con người trên tình thương**, đặt nó trở lại đúng bản vị đích thực của nó.

Công việc thực tế và cấp thiết nhất là mọi người phải tự ý thức thực hiện **cuộc chuyển hóa tâm thức**, vượt thoát tâm cảnh “*gà què ăn quần cối xay*”, “*kiến bò miệng chén*”, mà khởi điểm là trở về với chính mình (*trăm hay xoay vào lòng*) tự biết mình, thay đổi cái nhìn, **thống nhất trí thức và tâm thức**, sẵn sàng hội nhập vào đời sống sinh động của con người, chan chứa tình người và tình người, **xây dựng nền văn minh nhân bản** với chế độ chính trị **điều hợp nhân tính**, qua lăng kính nhân chủ và dân chủ dung hợp được tự do bình đẳng và thượng tôn luật pháp, **lấy con người làm gốc** cho mọi sinh hoạt vật chất cũng như tâm linh theo chiều kích tình thương và trí tuệ qua quá trình giáo dục nhân bản tâm linh – học ăn, học nói, học gói, học mở – với định hướng tâm học BIẾN – HÓA – THĂNG HOA, hòa cùng vũ trụ.

Chuyển hóa tâm thức không phải là đề tài để tranh cãi, đàm luận hay bút chiến mà là kết quả của chiêm nghiệm, của chứng nghiệm chính bản thân qua cuộc chuyển hóa tâm thức. Ông cha ta đã dạy:

Trăm nghe không bằng một thấy
Trăm thấy không bằng một lần trải qua.

Cho nên điều cốt lõi là xây dựng cho bằng được nếp **sống tính thức** mà khởi điểm là trở về với chính mình, **tự biết mình**, thay đổi cái nhìn, tạo điều kiện thuận lợi thống nhất trí thức và tâm thức, xây dựng nền văn minh nhân bản chan chứa tình người, với đạo lý

Thương người như thể thương thân,
May thay ở chốn bình yên,
Thấy người hoạn nạn nhớ quên sao đành.

Tủ Sách Việt Thường
www.tusachvietthuong.org